

сенъ е спорътъ, който се явилъ помежду съзаклетниците, кои да излѣзатъ по-напредъ, „контетата“ (интелигентнитѣ) ли, или „червенитѣ пояси“, „крайчанитѣ“ (селяни, живѣещи въ крайнитѣ махали на Сливенъ). За водачитѣ, спорътъ, плодъ на дребнавъ антагонизъмъ между интелигенция и народъ, билъ безпредметенъ. Решили да излизатъ по махали на части, за да не бждатъ усѣтени отъ полицията, въ случай, че излѣзатъ наведнѣжъ. Най-напредъ да излѣзатъ новоселци и съ тѣхъ контетата, после гюрчешменци и комлучани, най-после клуцохорци (най-юначнитѣ, съ „червенитѣ пояси“). Градътъ, пѣленъ съ войска и въоръжено турско население, се оставялъ на турцитѣ небутнатъ. Излизането по части и махали давало възможность на по-малодушнитѣ и колебливитѣ, които при масово излизане биха тръгнали съ по-смѣлитѣ — да паднатъ духомъ и не излѣзатъ. Изпратили писма до комитетитѣ въ Ямболъ и до всички полски села съ нареждане младежитѣ да се въоръжатъ и отправятъ за Сливенъ, гдето ще се присѣдинятъ къмъ сливенската чета на 1. май, опредѣления день за възстание и наедно ще излѣзатъ въ Балкана. Балканскитѣ села да сж готови и да очакватъ нареждане, за да се присѣдинятъ къмъ четата, която ще мине да ги побере.

На 1. май, обаче, сливенци не излѣзли, понеже не били готови и „обещанитѣ въоръжени сили (отъ селата) не се събрали въ Сливенъ въ нужния моментъ“*). Отложили излизането за 3. май, което съобщили и на Стоилъ воевода въ Балкана.

Това отлагане било фатално за Сливенското възстание. То е станало мимо желанието на Илариона. Последниятъ заявилъ на членоветѣ на комитета, или да излѣзатъ въ Балкана, или ще отиде да се предаде самъ на турската власть и

*) Д-ръ С. Табаковъ, цит. съч., стр. 273.